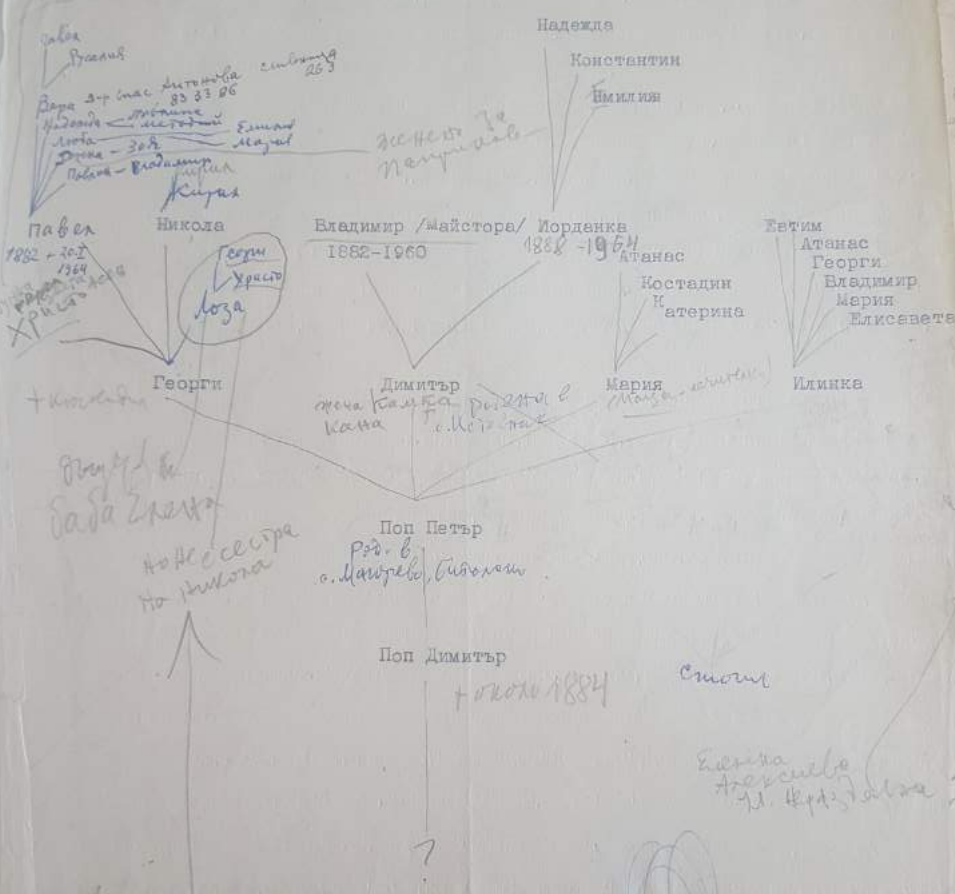

РОДОСЛОВИЕ НА ВЛАДИМИР ДМИТРОВ МАЙСТОРА, по Баца

Г. Райн
Баца
1882-1964

1882-1964
1882-1964
1882-1964

жестко
перунак

+ Никола

Внуци
Баба Злата

Анастасия
По Никола

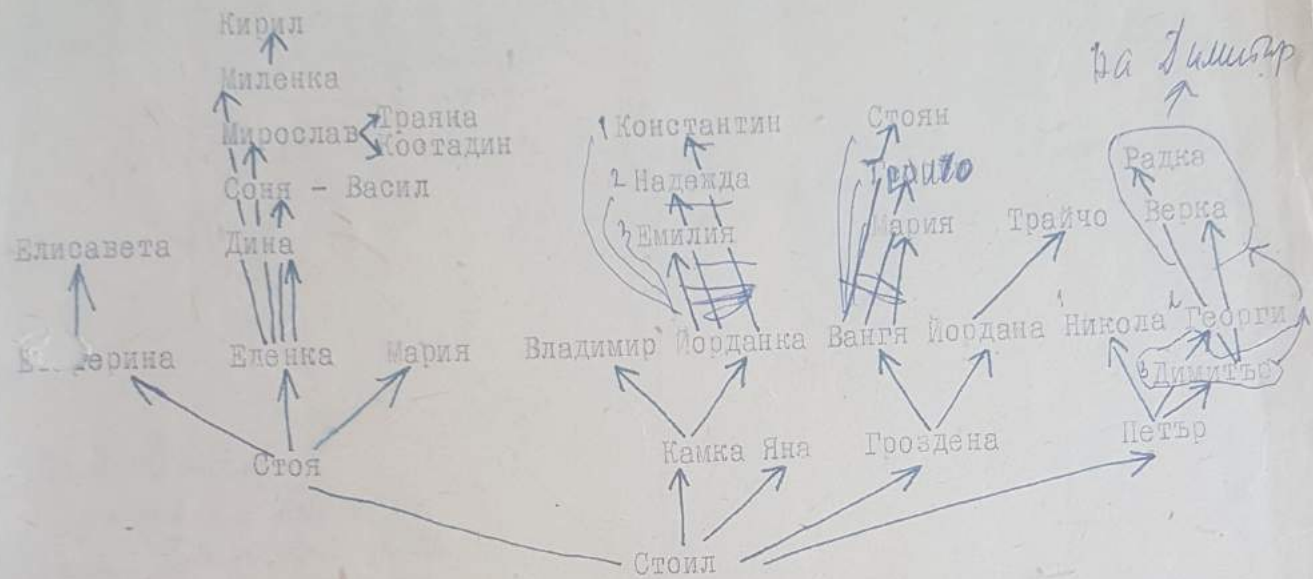
Кой е този Ложа?

ЦЕНТЪР ДЪРЖ.
ИСТОР. АРХИВ

Христо Микитов Георгиев
Легник, ул. Александър Микитов 13/2

Родословие
на МАЙСТОРА по майчина линия

ЦЕНТЪР ДЪРЖ.
ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ

За родословието на Майстора

На 24 май 1960 г. нашият колега художникът Богомир Лазов откри своя художествена изложба в Кюстендил. Бяхме покъ-
нени от него с Майстора да присъствуваме на откриване на изло-
жбата. Всъщност мен се падна честта да произнеса първото слово
за откриване на изложбата. След мен говори Майстора и нашите
слове бяха записани на магнетофон. Бяха поднесени поздравления
и от артиста Г. Попов и др.

На обед бяхме в дома на Богомир Лазов. На всички присъ-
ствуващи превеше впечатление, че Майстора се напълно въздържа-
ше от всякакво ядене и категорично отказваше на поканите да се
храни. С мъка взе няколко лъжици кейсиев компот. Явно бе, че
той не се чувствуваше добре със здравето си. Това бе и послед-
ното отиване на Майстора в Кюстендил.

След свършване на обедта предизвиках и помолих Майстора
да каже нещо за своя род. Направи ми впечатление, че обикно-
вено той, който не обичаше много да разказва за себе си, в те-
зи минути чувствуваше, че се намира в общество, което искрено
и дълбоко го зачита и уважава, без много мъка се съгласи да
каже някои подробности за своите родственици. Това ми даде въз-
можност да запиша неговото родословие и някои пояснения за не-
говите близки.

Той знаеше и помнеше имената на дядо си и прадядо си -
по-далечните предходници обаче не му бяха известни.

Неговият прадядо, поп Димитър, бил свещеник в родното
си село Магарево, Битолско. Майстора твърдеше, че той, поп Ди-
митър, умрял наскоро преди Сръбско-българската война през 1885
г., но не може да каже на каква възраст е завършил неговият
живот. Поп Димитър имал един син - Петър, роден също така в с.
Магарево. Той продължил професията на баща си - бил свещеник

всета натура, лишена от всички
не му позволи лесното осъществяване на тези негови идеи и той

като него. /"Старите били все попове - загубена работа" - израз на Майстора./ Поп Петър бил учил в килийно училище в Кюстендил. На Майстора не му беше известно кои са били причините поп Димитър да изпрати сина си Петър да учи в Кюстендил, а също така и къде по-късно е получил свещенически сан.

Поп Петър след запозването си напуснал родния си край и се преселил на север - заживял в с.Вирче, Берковско, гдето намерил свещеническо място. Жена му се наричала Боя. Тя била родом от с. Панчарево - при Мегарево. В с. Вирче се родили и израсли децата на поп Петър - Георги, Димитър, Мария и Илинка.

Освободителната руско-турска война завършила - с. Вирче останало в турската държава и това наложило българския свещеник заедно с цялото си семейство да напусне с. Вирче и да се пресели в свободното княжество. Той получил свещеническо място в с. Фролош, Дупнишко, гдето се установил да живее. След години по-големият му син Георги се преселил в Самоков и станал телохранител на самоковския владика. Жена му се наричала Доне. Техни синове са Никола Георгиев /1884 - 1963/, художник-учител, починал в София, Христо /1867 - 1931/ и Павел /1882 - 1964/.

Вторият син на поп Петър - Димитър /бащата на Майстора/ - се оженил за Кана /Камка/, родена в с. Истевник, Беровско, също така преселничка след войната. Те имали две деца - Владимир /Майстора/ и Йорданка /Данка/ /1888 - 1964/.

Третото дете на поп Петър, дъщеря му Мария, била омъжена за Никола Мановски и имали деца Атанас, Костадин и Катерина. Втората дъщеря - Илинка, била съпруга на Григори Бобошевски. Той бил сподвижник на Петко Каравелов и заедно с него излежал тригодишна присъда в затвора на Черната джамия в София. Децата им били Евтим, Атанас, Георги, Владимир, Мария и Ели-

ЦЕНТЪР ДЪРЖ.
АРХИВ

савета.

Почувствувах, че Майстора започна да се поизморява и аз набързо прекъснах разпита си, съобразявайки да не би да изпадне той в мнителност въпреки най-добрите му чувства към мен.

Богомир Лазов с притаено внимание следеше разговора, поглеждаше ту мен, ту Майстора, а подир обедата потайничко ми пришепна, че Майстора "не му харесва", че като че ли е зле със здравето.

Вечерта пътувахме с Майстора обратно за София. Не след дълго той започна все повече да линее, да търси все по-често легло и завърши своя живот на 29 септември 1960 год. в болницата на ИСУЛ.

ЦЕНТЪРЪТ
ИСТОРИЧЕСКИ
АРХИВ

А В Т О Б И О Г Р А Ф И Я
на Владимир Димитров п. Петров
к. на гр. София, ул. Г. Вашингтон 37

Произхождам от бедно селско семейство. Дядо и прадядо /по баща/ - свещеници. Родителите ми - бежанци от Освободителната руско-турска война през 1877 - 1878 г., се установили в село Фролош, Ст. Димитровска околия, дете на дядо ми била дъщеря енория и там на 1.II.1882 г. съм роден. След смъртта на дядо ми семейството се преселва в гр. Кюстендил, дете майка ми с непосилен труд по чуждите нивя, къщи и перални се е грижила за издръжката, защото баща ми бе сакат с дясната ръка. При такива мизерни условия едва можах да изкарам трети прогимназиален клас, напуснах училището, продавах вестници и календарчетата, бях бояджия, слуга и сетне пет години писар в окръж. съд в Кюстендил. С постоянните си драскотини по стени, врати и бунари обърнах внимание и с помощта на граждани, учреждения и със самопомощ /рисуване/ напуснах писарлъка и през 1903 г. постъпих, а в 1910 г. завърших Рисувалното у-ще в София. От 1911 г. до 1918 г. бях учител по краснорисие и гимнастика в Търговската гимназия в Свищов, а през 1919 г. стажувах в III соф.м. гимназия, след което напуснах учителството.

ЦЕНТЪР ДЪРЖАВЕН
ИСТОРИЧЕСКИ АРХИВ

Десет години - 1920 - 1930, рисувах постоянно, като през този период работих 4 години /1925 - 1928 г./ за един американец, а от 5.V.1930 г. до 1951 г. работих за М-то на просветата /като учител, командирован при същото/, но на занятията в село Шишковци, Кюстендилско. На няколко пъти за кратко време можах да посетя главните худож.галерии и музеи, за да се запозная с постиженията на световното изкуство. Така още като ученик в Рисувалното у-ще в една екскурзия през 1909 г. видях в Москва и Ленинград голямото класическо руско изкуство,

а след това бях в Рим 1910 г., Париж, Лондон, Берлин и др. 1912 г. и в Ню Йорк 1924 г.

Отивах да живея и работя между селяните, за да разучавам нашия национален тип и бит - основата на всяко изкуство, а целта на отиването ми в Америка бе - да "спечеля" пари и да се върна, за да се отдам на "чисто" изкуство в България.

След като платих данък на "идеализма", макар и късно, възприех единствено правилния мироглед - марксизма-ленинизма, а за изкуството - социалистическия реализъм.

Всичко нарисувано до сега е само скици, разучавания на хора и природа, като не успях да направя завършена работа. От предадените на М-то на просветата работи /из селския живот/, повечето са притежание на Нац.галерия в София, други са в музеи, училища, канцеларии, бълг.легации, а повече от 200 работи /перо, молив, акварел и масл.бои/ се намират при американеца Джон О.Крейн - Ню Йорк.

През Балканската и Първата световна война бях военен рисувач. До 9.IX.1944 г. не съм членувал в никаква организация; освен в професионалните - "Родно изкуство", "Дружество на художниците в България", а след 9.IX. в СБК. Преди бях само съчувственик на социализма и два пъти гласувах за тесняците, а след 9.IX. станах член на БКП, ОФ и БСД.

ЦЕНТЪР ДЪЛЪЖ.
ИСТОРИЧЕСКИ АРХИВ

Като член на Нац. комитет за защита на мира и делегат на конгресите в Вроцлав, Париж и Варшава, изнасях доклади в няколко градове и села, а като нар. съветник при СГНС, поради недобро здраве, показвах слаба дейтелност.

Правих първата самостоятелна изложба още като писар, устроена от съдията Никола Чехларов, Екстенцил 1903 г. и други три такива: в София в Манежа 1922 едната и през 1925 г., 1927 г. в Худ. академия другите две. Участвувах съм в общи изложби

в странство: Берлин 1916 г., Рим 1922 г., и Прага 1925 г. и в много общи изложби в България. Преди 75 години братските руски воини освободиха българския народ от турското робство, а непобедимата Червена армия през Втората световна война освободи всички народи и нас за втори път от фашизма. След 9. IX. с помощта на великия Съветски съюз и тези на страните с народна демокрация и под ръководството на Партията и Правителството, постигнахме значителни успехи в стопанския и културен живот в нашата родина.

Живеем във велико историческо време. Шепа американски банкери и технике слуги, в усилията си да отложат неизбежната гибел на капитализма и да "наложат" световно господство, готвят усилено нова касапница. Но народите мразят войната и се борят за мир. Пред опасността от една трета и още по-ужасна война върховен дълг се налага и на работниците в изобразителното изкуство да създадем високо идейни худож. творби, които да мобилизират и вдъхновяват нашия трудов народ за още по-големи победи в производството и заедно с всички прогресивни сили в света, начело с великия Съв. съюз, да се борим за предотвратяването пъклените замисли на империалистите и извоюване мира, независимостта и сътрудничеството между народите.

Нека всички съвестни български патриоти и патриотки, сплотени и единни по Димитровски и под знамето на великите учители и вождове на човечеството - Маркс, Енгелс, Ленин, Сталин - и по озарения от техния гений път, се борим с всички сили за осъществяване светлите идеали на комунизма, за да стане живота на всички хора на земята само радост, песен, светлина...

гр. София

15. III. 1953 г.

Владимир Димитров

ЦЕНТЪР ДЪЛЪЖ.
ИСТОРИЧЕСКИ АРХИВ